

ere desinteresserede, ere Arvingerne raadende over Boet. Men fortaar derfor ikke ret, hvorfor ikke den Regel, der staar under Nr. 2, ogsaa skal gælde i de Boer, hvor Arv og Gæld ikke er vedgaaet, naar det er Arvingerne, der raade over Boet. Hvorfor skal i saa Tilfælde Tvangsarvingerne ikke have samme Ret, som de have efter Nr. 2 i det Tilfælde, Arv og Gæld i Boet er vedgaaet? Jeg gør dernæst med Hensyn til Nr. 1 opmærksom paa, at naar der staar: „mindst Halvdelen af de mødende stemmeberettigede Fordringshavere,“ saa er det vel Meningen, at denne Proportion, denne Halvdel, skal beregnes efter Personernes Antal, saaledes at en Mængde Smaasfordringer, som tilsammen maaste ikke udgøre en Tyvendel af Gælden, skulle kunne forlange Boet overgivet til Skifteretten.

Det stemmer jo ikke i mindste Maade med Reglen i Dødsbofskiftelovens § 32, hvor der er Tale om, hvorvidt der skal udnævnes en Kurator i et Bo eller ikke, og om hvem der skal være Kurator. Der siges udtrykkeligt i § 32: naar et mindst Halvdelen af de mødende stemmeberettigedes Arv repræsenterende Flertal derom er enig; der tages altsaa Fordringernes Størrelse i Betragtning. Man skal formodentlig have et Flertal baade med Hensyn til Tal og med Hensyn til Vægt. I alle andre Tilfælde stemmes der efter Dødsbofskiftelovens Kapitel III. ubelukkende efter Tal; men de Afstemninger, der i disse Tilfælde er Tale om, have ikke den Betydning, at Sagen er afgjort dermed, men det beror paa Skifteretten, om den vil rette sig efter den trufne Afgørelse, hvor der ikke har været Enstemmighed om den, eller om den vil tilfidesætte den. Nu vil man altsaa her indføre denne Bestemmelse, endog saa paa et meget vigtigt Punkt, at, uagtet man ikke kan konstatere, hvem der er Fordringshavere i Øjeblikket, saa vil man lade et Flertal alene efter Tal være fuldstændig afgørende, saa at hverken Ekssekutor eller Skifteretten eller Testator har nogen Betydning lige over for en saadan Afstemning.

Hvad dernæst Nr. 2 angaar, saa bemærkede den ærede sidste Tale, at han ansaa det for givet af Tvangsarvingernes Stilling som saadanne, at de maatte for saa vidt kunne fordrø Testamentet tilfidesat, i alt Fald naar Halvdelen af dem var enig derom, idet han mente, at Retten til at faa et Bo behandlet ved Ekssekutorer var kun en Del af en Afvødning af Testationsretten, og da Testationsretten i hvert Fald over for Tvangsarvinger ikke gaar saa vidt, at den kan berøve dem en vis Kvotadel, saa kan

man heller ikke sige, at Testators Ret med Hensyn til Ekssekutors Indsættelse kunde være bindende over for Tvangsarvingerne. Jeg tror ikke, det just holder Stik. Det er jo givet i mange Tilfælde, at en Arvelader, en Fader f. Eks. ved Testamente kan træffe Bestemmelse om Boets Behandling til Trods for Tvangsarvingernes Ønske. Han kan vel ikke berøve Tvangsarvingerne deres Kvotapart, deres tvungne Andel i Arven, men han kan paa mange andre Maader træffe Bestemmelser i alt Fald med kongelig Konfirmation og Justitsministeriets Billigelse, som gribe meget væsentlig ind i Tvangsarvingernes Stilling. Han kan f. Eks. forlange, at et Bo skal behandles under Skifteretten, skal undergives offentlig Skifte, selv mod Tvangsarvingernes Ønske, og selv om disse i høj Grad ønske selv at behandle Boet, og denne Ret til selv at stifte og dele er jo en langt vigtigere Ret end den at forlange, at Skifteretten skal træde i Ekssekutors Sted. Arveladeren kan altsaa berøve Arvingerne Retten til selv at dele. Dernæst kan Testator efter kongelig Konfirmation ifølge Arvelovens § 28 træffe meget vidtgaaende Bestemmelser om, at Tvangslodden skal indsættes i Overformynderiet og blive indestaende der, saa længe Arvingen lever. Det er jo en langt videregaaende Dispositionsret end den, der her er Tale om. Praktisk vil Tingene jo kunne komme til at stille sig saaledes, at hvor en Arvelader, en Testator, der maaste ønske sin store Forretning afviklet paa en fornuftig Maade, eller om han ikke ønsker den afviklet, saa dog ønsker den overgivet til Enken eller til en Søn, som han maaste endnu, da han levede, har optaget i Forretningen som Kompagnon, for at lette dette Arrangement har indsat en Ekssekutor, som særlig repræsenterer Sagfundstaben i Henseende til vedkommende Forretning, skulle dog nogle forlorne Sønner, om jeg saa maa sige, som ere misfornøjede med denne Ordning, kunne rotte sig sammen, og naar Ekssekutor ikke vil rette sig efter deres Ønske under Trusel om, at de ville omstøde Testamentet og begære det afviklet ved Skifteretten, saa deres Krig sat igennem, hvilket vil være aldeles i Strid med den afsødes Ønske. Hertil kommer tillige den underlige Ting, at naar der bliver Spørgsmaal om, hvorvidt de Tvangsarvinger, der begære Skifterettens Indgriben, udgøre Halvdelen af Boet, saa skal man ikke blot tage Hensyn til deres Tvangsarveret, deres Tvangslod, men der kan dertil lægges det Tillæg, som Arveladeren i sit Testamente har givet dem, altsaa maaste netop fordi Arveladeren har givet dem et Tillæg til deres tvungne Andel,